

NIJENSLEKERS

SCHAATSEN OVERAL

Waar kon je allemaal wel niet schaatsen, mocht de winter komen. Waar leerde je schaatsen?

Waren de winters vroeger strenger dan tegenwoordig? Wel wat, maar niet heel veel strenger. Alleen tussen 1940 en 1963 waren er nogal wat forse uitschieters: 1940, 1941, 1942 en 1947 waren bijzonder koud. 1954 en 1956 waren streng en de strengste in de meetperiode van het KNMI was de beroemde winter van 1963.

Maar je hoefde natuurlijk geen strenge winter te hebben om te kunnen schaatsen. Een weekje matige vorst en ondergelopen weilanden waren al veranderd in betrouwbare ijsbanen. Voordat de normalisatie van de stroompjes door het waterschap waren afgerond en voordat de ruilverkaveling landerijen, wegen en sloten had geordend waren er veel weilanden waar het water na regenbuien op bleef staan.

In Nijensleek en Frederiksoord konden de mensen zo al snel schaatsen op *Scholtensland*. Dit weiland van Hannes Scholten lag (ligt) links van de weg Moerhoven als u van de Hoofdweg afgaat. Het *Scholtensland* was door zijn ondiepte natuurlijk snel bevroren en ook betrouwbaar om op te schaatsen. Het lag ook lekker dichtbij het dorp.

Als de vorst wat doorzette dan werden ook de diepere plassen betrouwbaar om op te schaatsen. Een mooie baan lag er dan op de Delle. De naam zegt het al: een laaggelegen stuk “land” dat altijd onder water stond. Op de Delle werd regelmatig een koek-en-zopientent bemand door Van der Hoef, die aan de Molenaar woonde. De vaste prik in het aanbod was warme chocolademelk en koeken. Er was ook verlichting op deze baan. Het was dan een gezellige plek om te vertoeven.

Schaatsen kon ook op de Wapserveense Aa., voordat de beek werd genormaliseerd. Deze foto is uit 1951. V.l.n.r. Kees Pepels, Rob van Weert, Henk van der Walle, Jan van der Walle, Klaas Alberts, Henk Klaver. Met dank aan Andries Ophof.

Op het Nijenslekerveld waren ook een aantal vennen waarop geschaatst kon worden. Je had het veengat bij Jaap van Buiten aan de Dwarsweg. Er was de *Tappe*, een plas die wat angst inboezemende omdat deze zo diep was. Het duurde lang voor het ijs daar betrouwbaar werd. Ter illustratie: Annie Prikken ging als klein meisje bij naar enkele vriendinnen toe. De afspraak was om bij het veengat te spelen. Maar daar waren ze niet. Lopend langs de weg werd Annie aangesproken door agent Piel. De politieagent bracht haar naar de boerderij van de vriendinnen. Die ouders schrokken buitengewoon, omdat de “meiden” waarschijnlijk naar de *Tappe* waren gegaan. Eénmaal gevonden werden de meisjes in niet mis te verstane taal op hun onvoorzichtige gedrag gewezen.

Daarnaast werd ook de *Nijensleker Schipsloot* wel eens gebruikt om op te schaatsen.

De grote ijsbaan was *Gonne Fukke* (of *Gonde Fukke*, in Vledder de *Lodewijk* genoemd). Het was de grote verzamelplaats waar velen in de winter kwamen om te schaatsen (en alle bijkomende sociale contacten te leggen).

Gonne Fukke had vanzelfsprekend een koek-en-zopie tent die eerst bestond uit een paar palen waarover een dekzeil werd gegooid. Later werd dat een keet. Hij werd vaak bemand door, onder andere, Koop Ekkels en Hendrik van Rijsten. Ook hier: warme chocolademelk en koek, en soms een rookworst.

Nijensleek, Frederiksoord en Wilhelminaord hadden geen ijsvereniging. Maar velen waren lid van de IJvereniging in Vledder. En was je geen lid, dan herinnerde Roelie Mulder op de ijsbaan je eraan: “Hebben jullie wel een kaartje?”

Toch moet er heel vroeger in Nijensleek wel een ijsvereniging hebben bestaan. Een verslag van het toenmalige fanfarekorps spreekt in december van 1899 over ... *hardrijderijen van de ijsvereniging “Tot Nut en Genoegen”*. Die wedstrijden vonden “*achter J. Nieuwenhoven*” plaats. Waar dat was, is onbekend.

In latere tijden, tijdens en vlak na de tweede wereldoorlog, kende Nijensleek enkele gerenommeerde hardrijders als Geert Oostindie, Hans en Rint Bruinsma (van het logement) en Arend Jan Rodermond. Zij reden toen de grote schaatstochten in noordwest Overijssel en verder weg. Op echte “noren”! Dat was bijzonder, want in de crisisjaren moest iedereen het eigenlijk doen met oude houtjes met een staaf ijzer eronder.

(Dank aan: mevr. M. Prikken-de Wit, mevr. Annie Verboom-Prikken, Mevr. Cathrien Oostindie-Koster en de heer Allart Oostindie).

